

ΕΝΘΕΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: "ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ Τα ψέματα της ιμπερ. παραχάραξης της Ιστορ. και η πραγμ. αλήθεια"

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Τα ψέματα της ιμπεριαλιστικής παραχάραξης της Ιστορίας και η πραγματική αλήθεια

Μέρα της Μεγάλης Αντιφασιστικής Νίκης των Λαών η 9η Μάη, της μεγάλης νίκης κατά του φασιστικού ιμπεριαλιστικού «Αξονα» Γερμανίας - Ιαπωνίας - Ιταλίας και των συμμάχων τους, που έβαλε τέρμα στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τον πιο αιματηρό που γνώρισε η ανθρωπότητα. Οι νεκροί στη διάρκειά του έφτασαν τα 50 εκατομμύρια. Σ' αυτήν τη νίκη συνέβαλαν όλες οι δυνάμεις που συμμετείχαν στον αντιχιτλερικό συνασπισμό. Ομως, για την πραγματοποίησή της, υπήρξε καθοριστικός ο ρόλος της Σοβιετικής Ένωσης.

Τη δική τους σημαντική συμβολή στον 6χρονο πόλεμο (1939 - 1945) είχαν τα εθνικοαπελευθερωτικά και αντιφασιστικά κινήματα των καπιταλιστικών χωρών. Και σε αυτά ψυχή, οργανωτής και κύριος αιμοδότης ήταν τα Κομμουνιστικά Κόμματα.

Όπως ο Α', έτσι και ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Αυτές οι αντιθέσεις οξύνθηκαν ακόμα περισσότερο εξαιτίας της ύπαρξης της Σοβιετικής Ένωσης, σε συνδυασμό με την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομική κρίση (1929 - 1933). Η ανισόμετρη ανάπτυξη του καπιταλισμού κατέστησε και πάλι τη Γερμανία δύναμη κρούσης του διεθνούς ιμπεριαλισμού.

Η μεγάλη οικονομική και στρατιωτική δύναμη της Γερμανίας αποκτήθηκε και χάρη στην ενίσχυση που της έδωσαν οι νικήτριες καπιταλιστικές δυνάμεις του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, με σκοπό να τη στρέψουν εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Οικονομικοί γίγαντες των ΗΠΑ, της Γαλλίας και της Βρετανίας πρωταγωνίστησαν στην ενίσχυση της Γερμανίας και στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τη στήριξη τους στον Χίτλερ και στον Μουσολίνι, πέρα από τους επιχειρηματικούς ομίλους, προσέφεραν και η Καθολική Εκκλησία και σειρά σοσιαλδημοκρατικών, συντηρητικών και άλλων αστικών κομμάτων του λεγόμενου κεντρώου χώρου, ενώ, μετά τον πόλεμο, Γερμανοί εγκληματίες πολέμου επάνδρωσαν το ΝΑΤΟ και μυστικές υπηρεσίες των «δημοκρατικών» ιμπεριαλιστικών κρατών.

Αυτή τη μέρα, λοιπόν, το πολιτικό κατεστημένο της ιμπεριαλιστικής ΕΕ την ανακήρυξε ως «μέρα της Ευρώπης». Στόχος να σβήσουν από την ιστορική μνήμη, από τη συνείδηση λαού και νεολαίας, την ανεξάντλητη δύναμη των λαών που, όταν θέλουν, μπορούν να συντρίψουν τον φαινομενικά πανίσχυρο αντίπαλό τους. Και αυτό επίσης δεν είναι τυχαίο. Γιατί το πιο σημαντικό αποτέλεσμα του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν οι θεμελιακές αλλαγές στο παγκόσμιο συσχετισμό των δυνάμεων. Η Σοβιετική Ένωση, λόγω του αποφασιστικού ρόλου που είχε διαδραματίσει στην συντριβή του φασισμού και στην απελευθέρωση των ευρωπαϊκών λαών, βγήκε από τον πόλεμο με εξαιρετικά ενισχυμένο το κύρος της και με διευρυμένη την επιρροή της. Συνέβαλε, παράλληλα, στην απόσπαση από τον καπιταλισμό μιας σειράς χωρών στην Ευρώπη, αλλά και στην Ασία που ακολούθησαν πολύ γρήγορα το δρόμο του σοσιαλισμού. Καθώς και στην άνοδο του εργατικού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες και του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, που οδήγησε στην κατάρρευση του αποικιοκρατικού συστήματος.

Όλα αυτά θέλουν να σβήσουν από την ιστορική μνήμη. Και ανέλαβαν έργο οι πλαστογράφοι της Ιστορίας, που έχουν εκκολαφθεί από τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία.

Μετά τη νίκη της αντεπανάστασης στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες (1989 - 1991), ξεκίνησε μια πιο συντονισμένη παγκόσμια προσπάθεια να ξαναγραφτεί η Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ο ιμπεριαλισμός επιχειρεί να σβήσει την προσφορά του Κομμουνιστικού Κινήματος, να κρύψει τις κατακτήσεις του σοσιαλιστικού συστήματος. Επιδιώκει να καταστήσει τις νεότερες γενιές ευάλωτες στη μαύρη προπαγάνδα, να τις υποτάξει μαζί στα σημερινά του εγκλήματα. Ο αντικομμουνισμός αποτελεί παγκόσμια ιδεολογική και πολιτική δράση των δυνάμεων του κεφαλαίου, προκειμένου να υψωθούν απέραστα τείχη, για να μη βγει ο κόσμος από το πισωγύρισμα όπου τον έφερε η αντεπανάσταση του 1989 - 1991.

Τα ιμπεριαλιστικά «κέντρα» συγκαλύπτουν ότι οι άδικοι πόλεμοι ξεπηδούν από τη φλέβα του καπιταλιστικού συστήματος, ότι δεν οφείλονται σε κάποιους μανιακούς, όπως συχνά παρουσιάζουν τον Χίτλερ και τον Μουσολίνι. Οι πόλεμοι γίνονται, επειδή υπάρχει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις για το μοίρασμα των αγορών, για τη «διέξοδο» από τις οικονομικές κρίσεις του καπιταλισμού μέσα από τη χειρότερη μορφή καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων, τον πόλεμο. Ακόμα, με στόχο την αναδιάρθρωση στο συσχετισμό δυνάμεων των ιμπεριαλιστικών κρατών.

Ταυτόχρονα, αποσιωπούν το γεγονός ότι η ΕΣΣΔ κατέβαλε μεγάλες και πολύχρονες προσπάθειες για να αποσοβηθεί η πολεμική έκρηξη, ότι ακολουθούσε με συνέπεια πολιτική ειρήνης, επειδή μόνο από αυτήν είχε συμφέρον για να οικοδομηθεί η σοσιαλιστική κοινωνία. Εχοντας καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, είχε καταργήσει και το κίνητρο της συμμετοχής στο μοίρασμα και στο ξαναμοίρασμα του κόσμου. Η Σοβιετική Ένωση υποχρεώθηκε να διεξαγάγει έναν πόλεμο που προκάλεσε ο ιμπεριαλισμός.



Κρύβουν, επίσης, επιμελώς ότι ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος αναθέρμανε τις ελπίδες των αντεπαναστατικών δυνάμεων στη Σοβιετική Ένωση, που τον είδαν ως τη μεγάλη ευκαιρία για την παλινόρθωση του καπιταλισμού και συμμαχόσαν με τους Γερμανούς.

Τα αντικομμουνιστικά «κέντρα» ονοματίζουν σήμερα την Αντίσταση «τρομοκρατία»! Εμφανίζουν ως σφαγές αμάχων την παραδειγματική τιμωρία των «δοσίλογων». Προβάλλουν ως βασική αιτία της δημιουργίας οργανώσεων τύπου «Ταγμάτων Ασφαλείας» και της συνεργασίας με τους κατακτητές την ανάγκη «αθών να προστατευθούν από το αιματηρό όργιο που εξαπέλυσαν εναντίον τους οι Κομμουνιστές»!

Αντιστρέφουν πλήρως την πραγματικότητα. Δεν είναι μόνο οι δυνάμεις του «Αξονα», που διέπραξαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Είναι και οι κυβερνήσεις των «δημοκρατικών» ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Από τα πιο χαρακτηριστικά εγκλήματα των ΗΠΑ - Βρετανίας ήταν ο βομβαρδισμός της Δρέσδης (13 προς 14 Φλεβάρη 1945), στη διάρκεια του οποίου η πόλη μεταμορφώθηκε σε σωρούς ερειπίων, χάθηκαν πάνω από 120.000 άνθρωποι και καταστράφηκε ανυπολόγιστη αξία πολιτιστικής πλούτος. Κι αυτό, παρότι ο βομβαρδισμός της Δρέσδης δεν είχε στρατιωτική σημασία. Σήμερα, δε λείπουν και εκείνοι που ισχυρίζονται ότι η Δρέσδη βομβαρδίστηκε μετά από απαίτηση του Στάλιν!! Όμως, τα εργοστάσια της Γερμανίας, όπου οι ΗΠΑ είχαν επενδύσεις, παρέμειναν άθικτα.

Αλλά οι ιμπεριαλιστές φτιάχνουν και δικές τους ανύπαρκτες ιστορικές επετείους για να ενσταλάζουν το δηλητήριο του αντικομμουνισμού, ως όπλο στον ολοκληρωτικό πόλεμο κατά των λαών. Έτσι καθιέρωσαν την 23η Αυγούστου μέρα μνήμης κατά των ολοκληρωτικών καθεστώτων φασισμού και κομμουνισμού. Εξομοιώνουν τον κομμουνισμό με το φασισμό και βάζουν στο ίδιο τσουβάλι τον Στάλιν με τον Χίτλερ. Βασικό τους επιχείρημα το «Σύμφωνο Μόλοτοφ - Ρίμπεντροπ» και ακόμη το λεγόμενο «μυστικό του πρωτόκολλο» για τον από κοινού διαμελισμό της Πολωνίας από Γερμανία - ΕΣΣΔ. Λένε περίπου τα εξής: «Στην Πολωνία εισέβαλαν από κοινού Γερμανία και ΕΣΣΔ, επιβάλλοντας τον τέταρτο διαμελισμό στην ιστορία της μαρτυρικής αυτής χώρας» (Γιάννης Μαρίνος, «Θύτες και Θύματα» στο *Το Βήμα*, 05-03-2006»). Τι κρύβουν; Οτι αυτή η περιοχή, όπως και οι χώρες της Βαλτικής που ενώθηκαν με την ΕΣΣΔ κατά το 1940, ήταν αυτές που είχαν αφαιρεθεί απ' την Σοβιετική Ρωσία, αδικώς και με τα όπλα των Γερμανοπολωνών και της Αντάντ το 1918 - 1921, μετά τη Συνθήκη Μπρεστ - Λιτόφσκ, συνθήκη με προσαρτήσεις σε βάρος της Σοβιετικής Ρωσίας, με την οποία οι Γερμανοί και οι Πολωνοί τα προσάρτησαν στα δικά τους εδάφη. Ακόμα και ο Ο. Τσόρτσιλ, μιλώντας στο ραδιόφωνο λίγες μέρες μετά, την 1η Οκτώβρη του '39 σημειώνει πως: «Το ότι τα ρώσικα στρατεύματα θα πρέπει να σταθούν σε αυτή τη γραμμή ήταν σαφώς απαραίτητο για την ασφάλεια της Ρωσίας κατά της ναζιστικής απειλής. Σε κάθε περίπτωση, η γραμμή είναι εκεί, και ένα ανατολικό μέτωπο έχει δημιουργηθεί το οποίο η ναζιστική Γερμανία δεν τολμά να απειλήσει. Όταν ο Herr von Ribbentrop κλήθηκε στη Μόσχα την περασμένη εβδομάδα ήταν για να μάθει το γεγονός, και να αποδεχθεί το γεγονός, ότι τα ναζιστικά σχέδια για τα κράτη της Βαλτικής και την Ουκρανία πρέπει να νεκρώσουν» (Σοβιετικό Γραφείο Πληροφοριών, ό.π., σ. 25 - 26).

Τόσο άτιμα ψέματα λοιπόν χρησιμοποιούν, αφενός για να συγκαλύψουν το γεγονός ότι τα άλλα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη εξόπλιζαν τη Γερμανία, ενίσχυναν την οικονομία της με σκοπό να τη στρέψουν ενάντια στην ΕΣΣΔ, όσο και για να στηρίξουν τη βάση της επίσημης πλέον κρατικής αντικομμουνιστικής ιδεολογίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τις ΗΠΑ, ταυτίζοντας το φασισμό - ναζισμό με τον κομμουνισμό. Και να προχωρήσουν στην αναθεώρηση της Ιστορίας διαστρεβλώνοντάς την, προκειμένου να ενισχύσουν τη σάπια αστική ιδεολογία και το παρασαπισμένο καπιταλιστικό τους σύστημα. Ακόμη και την 9η Μάη Μέρα της Μεγάλης Αντιφασιστικής Νίκης των Λαών, η ΕΕ την έχει μετονομάσει Μέρα της Ευρώπης.

Ολ' αυτά τα ζητήματα, στα οποία εστιάζουν οι αστοί, προκειμένου να ρίξουν λάσπη στην ΕΣΣΔ και την κομμουνιστική θεωρία και ιδεολογία, θα δούμε στη συνέχεια.

Η φιλερηνική δράση της ΕΣΣΔ

Η Σοβιετική Ένωση, σε συνθήκες που ο πόλεμος ήταν ορατός και αναπόφευκτος, ακολούθησε πολιτική, που απέβλεπε στην όσο γίνεται συγκράτηση του γερμανικού ιμπεριαλισμού και τη δημιουργία, όσο μπορούσε να γίνει, προϋποθέσεων ασφάλειας και διατήρησης της ειρήνης. Έτσι, στις 2 του Μάη 1935 υπογράφηκε στο Παρίσι το γαλλο-σοβιετικό σύμφωνο αμοιβαίας βοήθειας και με την Τσεχοσλοβακία. Η σοβιετική κυβέρνηση πάλευε με κάθε μέσο για την αποτροπή του πολέμου. Ταυτόχρονα, το σοβιετικό κράτος πήρε μια σειρά μέτρα, που απέβλεπαν στην ενίσχυση της άμυνας της χώρας και στην ανάπτυξη του στρατιωτικο-οικονομικού δυναμικού της.

Στη δεκαετία του 1930, η χιτλερική κυβέρνηση επιδόθηκε σε μια διπλωματική, στρατηγική και οικονομική προπαρασκευή του παγκόσμιου πολέμου. Τον Οκτώβρη του 1933, η Γερμανία εγκατέλειψε τη Διάσκεψη της Γενεύης για τον αποφλισμό και κατέθεσε δήλωση αποχώρησης από την Κοινωνία των Εθνών. Στις 16 του Μάρτη 1935 ο Χίτλερ παραβίασε τα άρθρα, τα σχετικά με τον πόλεμο, που περιλαμβάνονταν στη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλιών του 1919 και κήρυξε στη χώρα γενική επιστράτευση. Το Μάρτη του 1936 τα γερμανικά στρατεύματα κατέλαβαν την αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη της Ρηνανίας. Το Νοέμβρη του 1936, η Γερμανία και η Ιαπωνία υπέγραψαν το «αντικομμουνιστικό σύμφωνο» (ενάντια στη Γ' Διεθνή), στο οποίο το 1937 προσχώρησε και η Ιταλία. Αυτή η δραστηριότητα οδήγησε σε μια σειρά διεθνείς πολιτικές κρίσεις και τοπικούς πολέμους. Στη δεκαετία του '30 άρχισαν επιθετικοί ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι με την εισβολή της Ιαπωνίας στην Κίνα (άρχισε το 1931), την εισβολή της Ιταλίας στην Αιθιοπία (1935 - 1936) και τη γερμανοϊταλική επέμβαση στην Ισπανία (1936 - 1939).

Η Γερμανία, επωφελούμενη από την πολιτική της λεγόμενης μη επέμβασης, που ακολουθούσαν η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία, κατέλαβε το Μάρτη του 1938 την Αυστρία και άρχισε να προετοιμάζει επίθεση κατά της Τσεχοσλοβακίας. Υπήρχαν βεβαίως οι συμφωνίες της με τη Γαλλία το 1924 και με την ΕΣΣΔ το 1935, που προέβλεπαν στρατιωτική βοήθεια αυτών των κρατών στην Τσεχοσλοβακία. Εξάλλου, η Σοβιετική Ένωση δεν παρέλειπε να δηλώνει ότι ήταν έτοιμη να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της και να προσφέρει στην Τσεχοσλοβακία στρατιωτική βοήθεια, ακόμα και στην περίπτωση που το παράδειγμά της δε θα το ακολουθούσε η Γαλλία.

Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση Ε. Μπένες της Τσεχοσλοβακίας δε δέχτηκε τη βοήθεια της ΕΣΣΔ. Και, βεβαίως, στην υπόθεση «Τσεχοσλοβακία» τη λύση έδωσε η συμφωνία του Μονάχου. Το Σεπτέμβρη του 1938 έγινε συνάντηση Μεγάλης Βρετανίας, Γαλλίας, Γερμανίας και Ιταλίας, στο Μόναχο, όπου η Τσεχοσλοβακία συμφωνήθηκε να δοθεί στον Χίτλερ. Χωρίς ουσιαστικά να γίνει συζήτηση, αφού ήδη η κυβέρνηση της Τσεχοσλοβακίας είχε προειδοποιηθεί με τελεσίγραφο της Μεγάλης Βρετανίας να δεχτεί τους όρους της Γερμανίας, δηλαδή την προσάρτηση στη Γερμανία εδαφών της με γερμανικό πληθυσμό (περιοχή των Σουδητών).

Αποτέλεσμα της συμφωνίας του Μονάχου ήταν, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας, με την υποστήριξη των ΗΠΑ, να επιβάλουν τους όρους της Γερμανίας στην Τσεχοσλοβακία και ουσιαστικά να συμφωνήσουν για την κατάληψη, από τη Γερμανία, της περιοχής των Σουδητών, υπολογίζοντας με τον τρόπο αυτό να ανοίξουν στη Γερμανία «το δρόμο προς Ανατολάς». Ετσι, λύθηκαν πια τα χέρια της Γερμανίας για την επίθεση.

Προς το τέλος του 1938, η ναζιστική Γερμανία άρχισε διπλωματική επίθεση κατά της Πολωνίας, δημιουργώντας τη λεγόμενη κρίση του Ντάντσιχ, που σήμαινε ότι, με το πρόσχημα των αξιώσεων για την εξάλειψη των «αδικιών της Συνθήκης Ειρήνης των Βερσαλλιών», σχετικά με την ελεύθερη ζώνη της πόλης Ντάντσιχ, έψαχναν αφορμή να πραγματοποιήσουν εισβολή στην Πολωνία. Το Μάρτη του 1939 η Γερμανία κατέλαβε ολόκληρη την Τσεχοσλοβακία. Στη συνέχεια κατέλαβε την περιοχή Μέμελ της Λετονίας και επέβαλε στη Ρουμανία υποδουλωτικό «οικονομικό» σύμφωνο. Η Ιταλία τον Απρίλη του 1939 κατέλαβε την Αλβανία. Ως απάντηση στη διεύρυνση της φασιστικής εισβολής, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας, για να περιφρουρήσουν τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντά τους στην Ευρώπη, υποσχέθηκαν «εγγυήσεις ανεξαρτησίας» σε Πολωνία, Ρουμανία, Ελλάδα και Τουρκία. Η Γαλλία ανέλαβε, επιπλέον, την υποχρέωση να δώσει στρατιωτική βοήθεια στην Πολωνία σε περίπτωση επίθεσης της Γερμανίας εναντίον της. Τον Απρίλη - Μάη του 1939 η Γερμανία κατήγγειλε την αγγλοαμερικανική ναυτική συμφωνία του 1935, ακύρωσε το σύμφωνο μη επίθεσης με την Πολωνία, που υπογράφηκε το 1934, και έκλεισε με την Ιταλία το λεγόμενο Χαλύβδινο σύμφωνο, με βάση το οποίο η ιταλική κυβέρνηση υποχρεωνόταν να βοηθήσει τη Γερμανία, αν αυτή εμπλακεί σε πόλεμο με τις δυτικές καπιταλιστικές δυνάμεις.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, η ΕΣΣΔ επιμένει στην αναγκαιότητα συμφωνίας με Γαλλία και Μεγάλη Βρετανία, προκειμένου να αντιμετωπιστεί όσο μπορούσε η εξελισσόμενη σε παγκόσμιο πόλεμο πραγματικότητα, με βασικό πεδίο το έδαφος της Ευρώπης. Οι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας και της Γαλλίας άρχισαν διαπραγματεύσεις με την ΕΣΣΔ που έγιναν στη Μόσχα το καλοκαίρι του 1939. Βεβαίως, στόχευαν όχι στο να υπογράψουν συμφωνία, αλλά κωλυσιεργώντας στις διαπραγματεύσεις να επιταχύνουν την επίθεση της Γερμανίας στην ΕΣΣΔ. Ετσι, δε δέχτηκαν την υπογραφή συμφωνίας, που πρότεινε η ΕΣΣΔ και που μιλούσε για κοινό μέτωπο κατά των ναζιστών. Πρότειναν, μάλιστα, στη Σοβιετική Ένωση να αναλάβει μονομερείς υποχρεώσεις να βοηθήσει οποιονδήποτε Ευρωπαίο γείτονά της σε περίπτωση επίθεσης εναντίον του. Επιδίωξή τους μ' αυτή την ταχτική ήταν να παρασύρουν την ΕΣΣΔ σε πόλεμο εναντίον της Γερμανίας και να την αφήσουν μόνη της. Ετσι, δεν επήλθε συμφωνία.

Την ώρα που οδηγούσε τις διαπραγματεύσεις της Μόσχας σε αποτυχία, η αγγλική κυβέρνηση ερχόταν σε μυστικές επαφές με τους χιτλερικούς, μέσω του πρεσβευτή τους στο Λονδίνο Χ. Ντίρκσεν, επιδιώκοντας να πετύχει συμφωνία με τη Γερμανία για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, με δεδομένη την επίθεση στην ΕΣΣΔ και την καταστροφή της.

Η Σοβιετική Ένωση, μπροστά στον άμεσο κίνδυνο επίθεσης της ναζιστικής Γερμανίας και έχοντας προβλέψει το αναπόφευκτο του πολέμου, αφού δεν ευδοχώθηκαν οι διαπραγματεύσεις υπογραφής συμφωνίας με τη Μεγάλη Βρετανία και τη Γαλλία, οδηγείται στην υπογραφή του προτεινόμενου, από τη Γερμανία, συμφώνου μη επίθεσης, του γνωστού και ως συμφώνου Μολότοφ - Ρίμπεντροπ. Σκοπός της από άποψη ταχτικής ήταν να καθυστερήσει όσο γίνεται περισσότερο τη ναζιστική επίθεση εναντίον της και να προετοιμαστεί επίσης όσο γίνεται πιο ολοκληρωμένα για την αντιμετώπιση του πολέμου της Γερμανίας εναντίον της. Αυτή η επιλογή ήταν αναπόφευκτη και με μια έννοια επιβλήθηκε από την ταχτική των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Πηγές:

1. Υπουργείο Αμυνας της ΕΣΣΔ - Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, εκδόσεις «20ός αιώνας».

2. Η Μεγάλη Σοβιετική Εγκυκλοπαίδεια.

3. Θανάση Παπαρήγα: «Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος - Σκέψεις για μερικές πλευρές του», εκδόσεις «Σύγχρονη Εποχή».

Η αλήθεια και το ψέμα

Μόλις ο Μπους και οι της ΕΕ, μαζί με τις αντιδραστικότερες κυβερνήσεις της καπιταλιστικής παλινόρθωσης στις Λετονία - Εσθονία - Λιθουανία (στις 3 Βαλτικές χώρες), άρχισαν εδώ και αρκετά χρόνια να λένε τα δικά τους για το «Σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ» (Σύμφωνο μη επίθεσης μεταξύ Γερμανίας - Σοβιετικής Ένωσης, 23 Αυγούστου 1939), μήψαν σε ενέργεια και τα εδώ παπαγαλάκια τους: Καθηγητές, δημοσιογράφοι και άλλοι πρόθυμοι σπεύδουν να επαναλάβουν την ιμπεριαλιστική προπαγάνδα: Μετά τον πόλεμο η σοβιετική κατοχή αντικατέστησε τη γερμανική! Οφείλουμε, λοιπόν, οι κομμουνιστές μια «μεγάλη συγγνώμη» σε αυτούς τους λαούς... Και πρώτα απ' όλους οφείλει η κυβέρνηση Πούτιν, και ας μην είναι κομμουνιστές, λένε οι «αρχηγοί» και ακολουθούν οι παπαγάλοι. Παρότι κυβέρνηση της καπιταλιστικής παλινόρθωσης, οι αμερικανοευρωπαϊκές στοχεύσεις θέλουν την κυβέρνηση Πούτιν γονατισμένη, στο πλαίσιο βεβαίως των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών τους.

Οφείλουμε, λοιπόν, οι κομμουνιστές, πρώτοι απ' όλους, συγγνώμη, που αυτοί οι λαοί έζησαν «σκλάβοι» (!) και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο!! Αλλά και επειδή η Σοβιετική Ένωση μοίρασε (!!) την Ανατολική Ευρώπη με τη Γερμανία!...

Εκείνοι που πρέπει να ζητήσουν συγγνώμη από τους λαούς της Πολωνίας και των Βαλτικών χωρών είναι οι σημερινοί κυβερνώντες τους και οι ΗΠΑ - Μ. Βρετανία - Γαλλία. Και φυσικά η Γερμανία. Συγγνώμη οφείλουν να ζητήσουν αυτά τα κράτη και απ' όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Η Σοβιετική Ένωση δεν είχε επιθετική πολιτική. Είχε πολιτική ειρήνης, πολιτική αποτροπής του πολέμου, γιατί, έχοντας καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δεν ενδιαφερόταν (το αντίθετο) για συμμετοχή στο ξαναμοίρασμα του κόσμου. Ενώ οι ιμπεριαλιστικές χώρες («δημοκρατικές» και μη) ήταν αυτές που προκάλεσαν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως και τον Α'.

Οντας στόχος όλων, η Σοβιετική Ένωση αμύνθηκε. Διεξήγαγε δίκαιο αγώνα για την απελευθέρωση και του δικού της τμήματος που είχε κατακτηθεί και των άλλων χωρών. Και μόνη της έγραψε εποποιία, όντας σε συνθήκες καπιταλιστικής περικύκλωσης και προβοκάτσιας, απειλών και εκβιασμών, υπονόμευσης και πολεμικών επιθέσεων.

Πολύ καλά έκανε, λοιπόν, η Σοβιετική Ένωση και συνήψε το «Σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ», που έχει προκαλέσει την υποκριτική λύσσα αστών και οπορτουνιστών. Να τι έγραψε ο φανατικός αντικομμουνιστής William L. Shirer στο βιβλίο του «Η άνοδος και η πτώσις του Γ' Ράιχ» (εκδόσεις «Αρσενίδη», τόμος Β', σελ. 199 - 200):

«Μετά δύο έτη, όταν τα γερμανικά στρατεύματα εισέβαλον εις την Ρωσίαν, κατά παραβίασιν του συμφώνου, ο Στάλιν θα εδικαιολογήει πάλιν την αισχράν συμφωνίαν του με τον Χίτλερ, η οποία επραγματοποιήθη όπισθεν της ράχεως των αγγλο-γαλλικών στρατιωτικών αποστολών, αι οποίαι είχαν έλθει διά να διαπραγματευθούν εις την Μόσχαν. "Εξησφαλίσαμεν ειρήνην διά την χώραν μας δι' εν και ήμισυ έτος" εκαυχήθη εις μίαν εκπομπήν προς τον ρωσικόν λαόν την 3ην Ιουλίου 1941, "καθώς και μίαν ευκαιρίαν διά να προπαρασκευάσωμεν τας δυνάμεις μας προς άμυναν, εάν η φασιστική Γερμανία θα διεκινδύνευε να επιτεθή κατά της χώρας μας παραβαίνουσα το σύμφωνον. Τούτο υπήρξε σαφές κέρδος διά την χώραν μας και ζημία διά την φασιστικήν Γερμανίαν".

Αλλ' ήτο πράγματι; Το σημείον τούτο συνεζητήθη έκτοτε πολλάκις. Το ότι η αισχρά μυστική συμφωνία έδωσεν εις τον Στάλιν το ίδιον χρονικόν διάστημα διά ν' αναπνεύσει, το οποίον ο Τσάρος Αλέξανδρος ο Α' εξησφάλισε από τον Ναπολέοντα το 1807 και ο Λένιν από τους Γερμανούς εις το Μπρεστ - Λιτόφσκ το 1917, ήτο προφανές. Εντός βραχείου χρονικού διαστήματος, αύτη έδωσεν επίσης εις την Σοβιετικήν Ένωσην μίαν προκεχωρημένην άμυντικήν τοποθεσίαν εναντίον της Γερμανίας, πέραν των υφισταμένων ρωσικών συνόρων, συμπεριλαμβανομένων βάσεων εις τα Βαλτικά Κράτη και την Φινλανδίαν - εις βάρος των Πολωνών, των Λετονών, των Εσθονών και των Φινλανδών. Και το σημαντικότερον όλων, όπως η επίσημος σοβιετική Ιστορία της Διπλωματίας ετόνισε βραδύτερον, εξησφάλισε εις το Κρεμλίον ότι, εάν η Ρωσία εδέχετο βραδύτερον επίθεσιν από την Γερμανίαν, αι Δυτικάί Δυνάμεις θα είχαν ήδη ανεκκλήτως εμπλακεί εναντίον του Τρίτου Ράιχ και η Σοβιετική Ένωσις δε θ' ανθίστατο μόνη κατά της γερμανικής ισχύος, όπως είχε φοβηθεί ο Στάλιν καθ' όλον το θέρος του 1939. Ολ' αυτά είναι αναντιρρήτως αληθή».

Ο αισχρός Σίρερ είναι πιο ειλικρινής από τους σύγχρονους Αμερικανοευρωπαίους. Οι οποίοι «εξεχνάνε» τα γεγονότα.

Στις 12 του Μάρτη 1938 η Γερμανία ολοκλήρωσε την προσάρτηση της Αυστρίας. ΗΠΑ - Μ. Βρετανία - Γαλλία θεώρησαν το γεγονός φυσικό, ζωτική ανάγκη της Γερμανίας!

Στις 29 και 30 του Σεπτεμβρη 1938 οι ΗΠΑ - Μ. Βρετανία - Γαλλία παρέδωσαν στον Χίτλερ την Τσεχοσλοβακία (Σύμφωνο Μονάχου). Και στις 14 του Σεπτεμβρη 1939 η Γερμανία την κατέλαβε ολόκληρη!

Στις 7 του Απρίλη 1939 η Ιταλία εισέβαλε στην Αλβανία και στις 8 την κατέλαβε ανενόχλητη!

Στις 31 του Μάρτη 1939 οι Βρετανία - Γαλλία δήλωσαν πως παρέχουν στην Πολωνία εγγυήσεις σε περίπτωση που θα δεχθεί απρόκλητη επίθεση. Μάλιστα, στις 19 του Μάη 1939 υπογράφηκε γαλλοπολωνική στρατιωτική συμμαχία. Ενώ στις 25 του Αυγούστου 1939 η Βρετανία υπέγραψε με την Πολωνία «Σύμφωνο αμοιβαίας βοήθειας».

Τι απέγιναν αυτές οι Συμφωνίες και οι υποσχέσεις; Αποδείχθηκαν φούμαρα. Την 1η του Σεπτεμβρη 1939 η Γερμανία δημιούργησε μια προβοκάτσια και εισέβαλε στην Πολωνία! Και οι ΗΠΑ; Κήρυξαν στάση «ουδετερότητας»!! Και οι Αγγλογάλλοι; «Κήρυξαν» τον πόλεμο κατά της Γερμανίας, αλλά δεν τον έκαναν και στην πράξη!!! («παράξενος» πόλεμος)... Επί περίπου ένα χρόνο τον είχαν κηρυγμένο, δίχως να τον διεξάγουν...

Και η κυβέρνηση της Πολωνίας; Αυτή διαπραγματεύοταν με τον Χίτλερ, **έτοιμη και πρόθυμη να χτυπήσει μαζί του τη Σοβιετική Ένωση!** Η συμφωνία χάλασε στο θέμα του Γκντανσκ, που ο Χίτλερ ζητούσε να προσαρτήσει, και στο «διάδρομο» στην Πομερανία. Τότε η αστική τάξη της Πολωνίας, για να προστατευθεί από τη Γερμανία, άρχισε να κάνει «Σύμφωνα» με τους Αγγλογάλλους, **ενώ αρνήθηκε να κάνει «Σύμφωνο» με τη Σοβιετική Ένωση, όπως της ζητούσε, για κοινή πάλη κατά της χιτλερικής επιδρομής.** Και τελικά την έπαθε τόσο από τους Γερμανούς, όσο και από τους Αγγλογάλλους...

Να προστεθεί και τούτο: Ενώ η βρετανική κυβέρνηση έκανε διαπραγματεύσεις με τη Σοβιετική Ένωση, υποτίθεται για αντιχιτλερική συμμαχία, **ταυτόχρονα έκανε μυστικές διαπραγματεύσεις με τον Χίτλερ, προτείνοντας τη σύναψη «Συμφώνου μη επίθεσης» και συμφωνίας για το μοίρασμα σφαιρών επιρροής,** δηλαδή συμφωνίας πολύ πιο σημαντικής από την αγγλογερμανική ναυτική συμφωνία του 1935. **Στις χώρες που θα μοίραζαν συμπεριλαμβανόταν και η Σοβιετική Ένωση, ενώ η Βρετανία συμφωνούσε να παραιτηθεί και από τις εγγυήσεις που είχε αναλάβει απέναντι στην Πολωνία, τις οποίες δεν τήρησε, όπως προαναφέρθηκε.**

Τα «πανιά», επομένως, του Χίτλερ, να «καταβροχθίσει» και την Πολωνία, του τα φούσκωσαν οι «δημοκρατίες» των ΗΠΑ - Βρετανίας - Γαλλίας και όχι η Σοβιετική Ένωση, όπως ψευδέστατα γράφεται.

Και πριν προχωρήσουμε, χρειάζεται να θυμηθούμε εδώ ότι στις 22 του Μάρτη 1939, δηλαδή 5 μήνες προτού να γίνει το «Σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ», **η Γερμανία κατέλαβε τη λιθουανική πόλη Κλαϊπέντα, για το καθεστώς της οποίας ήταν εγγυήτριες δυνάμεις οι Βρετανία - Γαλλία!!** Εννοείται πως και πάλι οι «εγγυήτριες» έκαναν τα στραβά μάτια...

Ακόμη: Στα τέλη του 1939 οι Αγγλογάλλοι (με την καλυμμένη βοήθεια της Γερμανίας) «έσπρωξαν» την κυβέρνηση της Φινλανδίας σε πόλεμο κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Έδιναν μάλιστα στη Φινλανδία άφθονο εξοπλισμό, ενώ ετοιμάζονταν να στείλουν και στρατό. Στο μεταξύ, η Φινλανδία νικήθηκε και το Μάρτη του 1940 υπέγραψε στη Μόσχα συνθήκη ειρήνης. Έτσι, τα σχέδια ματαιώθηκαν.

Ιστορία απ' τα παλιά

Στις 3 του Μάρτη 1918 η σοβιετική εξουσία, που τότε μετρούσε τρειςήμισι μήνες ζωής, υποχρεώθηκε, λόγω του αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων, να υπογράψει τη «συνθήκη του Μπρεστ - Λιτόφσκ», αρνούμενη να συζητήσει τους όρους της και δηλώνοντας πως η «ειρήνη» που έρχεται με αυτή τη συνθήκη δε στηρίζεται στην ελεύθερη συγκατάθεση των λαών, αλλά υπαγορεύεται στη Σοβιετική Ρωσία από το γερμανικό ιμπεριαλισμό, που επιτιθόταν εναντίον της μαζί με τους Πολωνούς και άλλους αντεπαναστάτες.

Σύμφωνα με τους όρους της συνθήκης του Μπρεστ - Λιτόφσκ η Σοβιετική Ρωσία υποχρεωνόταν να παραχωρήσει στη Γερμανία και στην Αυστροουγγαρία πάνω από 150 χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα του εδάφους της, ανάμεσα στα οποία τη Λιθουανία, τμήμα της Εσθονίας και της Λετονίας, καθώς και τη Δυτική Ουκρανία και τη Δυτική Λευκορωσία.

Δυτική Ουκρανία και Δυτική Λευκορωσία έμειναν κάτω από την εξουσία της πολωνικής αστικής τάξης. Το ίδιο και ένα τμήμα της Λιθουανίας, μαζί με την πρωτεύουσα Βίλνα. Κι αυτά, παρότι η Πολωνία υποχρεώθηκε να σταματήσει τον αντεπαναστατικό πόλεμο κατά της Σοβιετικής Ρωσίας και στις 18 του Μάρτη 1921 να υπογράψει συνθήκη ειρήνης που καθόριζε τα καινούρια ανατολικά σύνορα του πολωνικού κράτους.

Όταν τον Οκτώβρη του 1918 ξέσπασε η επανάσταση στην Αυστροουγγαρία και το Νοέμβρη στη Γερμανία, η σοβιετική εξουσία ακύρωσε τη συνθήκη του Μπρεστ - Λιτόφσκ. Τότε ξεσηκώθηκαν οι λαϊκές μάζες στις Βαλτικές χώρες και στις Ουκρανία και Λευκορωσία, όπου σχηματίστηκαν σοβιετικές κυβερνήσεις.

Όμως, τότε επενέβη η Αντάντ. Πάνω από 40.000 Εγγλέζοι και 10.000 Αμερικανοί στρατιώτες, χιλιάδες Γάλλοι και άλλοι αποβιβάστηκαν στην Κριμαία και 100.000 Ιάπωνες στην Απω Ανατολή, ενώ η Αντάντ ζήτησε από τη νικημένη Γερμανία να αφήσει το στρατό της στις περιοχές της Ρωσίας που κατείχε, κάτι που έγινε.

Τελικά: Η σοβιετική εξουσία ανατράπηκε σε όλες αυτές τις χώρες και περιοχές. Ο συσχετισμός των δυνάμεων δεν έκανε δυνατή την εδραίωσή της.

Τρεις επαναστάσεις

Στις 21 του Ιούνη 1940 άρχισε στην Εσθονία νέα σοσιαλιστική επανάσταση και τον Ιούλη η σοβιετική εξουσία αποκαταστάθηκε. Στις 8 του Οκτώβρη 1940 το ΚΚ Εσθονίας, με απόφαση του Πανερωσιακού Κομμουνιστικού Κόμματος (Μπολσεβίκων) έγινε δεκτό στη σύνθεσή του.

Τι είχε προηγηθεί; Στις εκλογές για την Κρατική Βουλή (14 - 15 του Ιούνη 1940) το 92,8% των ψηφοφόρων ψήφισε υπέρ της «Ενωσης του εργαζόμενου λαού της Εσθονίας» (συνασπισμός που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚ Εσθονίας). Και στις 22 του Ιούλη η Βουλή ψήφισε την ένταξη της Εσθονίας στη Σοβιετική Ένωση. Μέχρι που, μετά την επίθεση της Γερμανίας κατά της Σοβιετικής Ένωσης (22 του Ιούνη 1941), η Εσθονία κατακτήθηκε. Στην εξουσία ήρθε κυβέρνηση αστική, συνεργάτες των Γερμανών, πρόγονοι πολλών από τους σημερινούς διοικούντες. Θέλουν κι αυτοί να ζητήσουμε συγγνώμη από τον εσθονικό λαό!!!

Ανάλογες εξελίξεις υπήρξαν και στις άλλες δύο Βαλτικές χώρες, στη Λετονία και στη Λιθουανία. Κι εκεί πραγματοποιήθηκαν επαναστάσεις. Κι αυτές οι χώρες εντάχθηκαν στη Σοβιετική Ένωση.

Ετσι, τα περί κατάκτησης των τριών Βαλτικών χωρών αποδεικνύονται παραμύθια. Τόσο παραμύθια, που φτάνει να θυμηθεί ή να μάθει κανείς ότι η **γερμανική προπαγάνδα της εποχής δεν έκανε καν λόγο για «σοβιετική κατοχή», ούτε μετά την κατάκτηση των Βαλτικών χωρών από τα γερμανικά στρατεύματα! Οι σημερινοί ιμπεριαλιστές ξεπέρασαν και τον Γκέμπελς...**

Και ως τέτοιοι «ξεχνούν» ότι μόνο για την απελευθέρωση της Λετονίας έδωσαν τη ζωή τους 150.000 Σοβιετικοί. Ανάλογοι είναι οι αριθμοί της θυσίας και για τις Εσθονία και Λιθουανία.

Ποια Πολωνία;

Από τη στιγμή που η Γερμανία επιτέθηκε κατά της Πολωνίας, από τη στιγμή που η Δυτική Ουκρανία και η Δυτική Λευκορωσία ήταν τμήμα της Ρωσίας κατακτημένο από την Πολωνία από το 1920 και από τη στιγμή που αυτές οι περιοχές (με τα 9 εκατομμύρια Ουκρανούς και 12 εκατομμύρια Λευκορώσους) μπορούσαν να πέσουν στα νύχια της Γερμανίας, ο Κόκκινος Στρατός πέρασε τα σοβιετοπολωνικά σύνορα στις 17 του Σεπτεμβρίου 1939 και τις ελευθέρωσε από τους Πολωνούς. Πήρε πίσω η Σοβιετική Ένωση τα δικά της κατακτημένα εδάφη.

Στις περιοχές αυτές ήδη οι εργαζόμενοι είχαν εγκαθιδρύσει σοβιετική εξουσία. Στις αρχές Νοέμβρη το Ανώτατο Σοβιέτ τις έκανε με νόμο δεκτές ως τμήματα της ενιαίας Ουκρανίας και της ενιαίας Λευκορωσίας. Να σημειωθεί, ότι, δύο βδομάδες μετά τη γερμανική επίθεση, η κυβέρνηση της Πολωνίας εγκατέλειψε τη χώρα στο έλεος της τύχης της...

Συμπέρασμα

Οι περιοχές και χώρες (Δυτική Ουκρανία, Δυτική Λευκορωσία, Λετονία, Εσθονία, Λιθουανία), που ενώθηκαν με τη Σοβιετική Ένωση κατά το 1940, **ήταν ακριβώς αυτές που είχαν αφαιρεθεί από τη Σοβιετική Ρωσία αδικώς και με τα όπλα των Γερμανοπολωνών και της Αντάντ το 1918 - 1921.** Και ενώθηκαν μετά από λαϊκές επαναστάσεις. Δεν κατακτήθηκαν. Μαζί με αυτές και η Βεσσαραβία που είχε κατακτηθεί (και αυτή στον εμφύλιο πόλεμο) από την αστική τάξη της Ρουμανίας.

Κατίν!...

Χιλιάδες άοπλους Πολωνούς αξιωματικούς, κληρικούς και διανοούμενους κατέσφαξαν οι Σοβιετικοί στο δάσος του Κατίν, μας πληροφορούν η «αντικειμενική» ιστοριογραφία και οι άλλοι παπαγάλοι των Μπους - ΕΕ και λοιπών!.. Το επιβεβαίωσε και ο Γκορμπατσόφ!!

Ωστόσο, ο νομικός Γιούρι Σλομποτκίν, στέλεχος και πρώην βουλευτής του Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας (ΚΕΚΡ), με σειρά άρθρων του στην εφημερίδα «Εργαζόμενη Ρωσία» αποδεικνύει ότι η υπόθεση του Κατίν ήταν οργανωμένη από τη Γερμανία. Γράφει ο Ρώσος νομικός:

«Στο Κατίν οι Γερμανοί εγκατέστησαν γερμανική ομάδα της προπαγάνδας. Ο Γκέμπελς υπεδείκνυε με επιμονή στους υφισταμένους του: "Οι Γερμανοί αξιωματικοί, που θα αναλάβουν την καθοδήγηση, θα πρέπει να είναι εξαιρετικά πολιτικά προετοιμασμένοι και έμπειροι άνθρωποι, ικανοί να ενεργούν με ευελιξία και βεβαιότητα. Μερικοί άνθρωποί μας πρέπει να είναι εκεί πιο πριν, έτσι ώστε όλα να είναι έτοιμα κατά την άφιξη του Ερυθρού Σταυρού και κατά τις εκταφές να μην αντιμετωπίσουν καταστάσεις που δεν αντιστοιχούν στη γραμμή μας. Θα ήταν πρόσφορο να επιλεχθεί ένα άτομο από μας και ένα ακόμη ΟΥΚ, οι οποίοι ήδη από τώρα θα προετοιμάσουν λεπτό προς λεπτό το πρόγραμμα στο Κατίν».

Το 1995 κυκλοφόρησε στη Μόσχα το βιβλίο «Ερευνα για το Κατίν» του Γ. Μούχιν. Μεταξύ πολλών ο Γ. Μούχιν κατονομάζει τρεις άμεσες αποδείξεις: 1) Τα συμπεράσματα των ιατροδικαστών εμπειρογνομόνων, συμπεριλαμβανόντας μια σειρά απ' αυτούς, οι οποίοι το 1943 ήταν στην επιτροπή του Γερμανού καθηγητή Γ. Μπουτς, για το ότι βάσει του βαθμού της αποσύνθεσης των πτωμάτων, της κατάστασης του ιματισμού τους και άλλων σημαδιών, μέχρι τη στιγμή της εκταφής από τους χιτλερικούς, οι σκοτωμένοι ήταν θαμμένοι στη γη λιγότερο από ένα χρόνο, το πολύ ενάμιση χρόνο. Δηλαδή, ο χρόνος της δολοφονίας τους αφορά το φθινόπωρο του 1941. 2) Οι σφαίρες και οι κάλυκες, που ανακαλύφθηκαν στους τάφους, είχαν διαμέτρηση 7,65 χιλιοστών και 6,35 χιλιοστών και τα χαρακτηριστικά του γερμανικού εργασιόστασιου παραγωγής σφαιρών «Genshovik», σε συντομογραφία «Geko», δηλαδή, παράχθηκαν στη Γερμανία. 3) Περίπου στο 20% των πτωμάτων τα χέρια δέθηκαν με τύπο σπάγκου, ο οποίος πριν από τον πόλεμο δεν παραγόταν καθόλου στην ΕΣΣΔ, αλλά παραγόταν στη Γερμανία.

Και συνεχίζει ο Γιούρι Σλομπότκιν: «Αλλά η επιτροπή των ιατροδικαστών εμπειρογνομόνων, στην οποία επικεφαλής ήταν ο Γ. Μπουτς, έμεινε στο Κατίν μόνο δύο μέρες και, αφού άνοιξε εννέα πτώματα, που εκ των προτέρων είχαν προετοιμάσει οι χιτλερικοί, την 1η Μαΐου του 1943 αναχώρησε για το Βερολίνο.

"Θα πρέπει να εξολοθρευτούν όλοι οι εκπρόσωποι της πολωνικής διανόησης", έλεγε ο Χίτλερ. Σύμφωνα με στοιχεία του συγγραφέα Ντ. Τόλαντ, από την άνοιξη του 1939 εξολοθρεύτηκαν πάνω από 3.500 εκπρόσωποι της πολωνικής διανόησης. Οσον αφορά τον ίδιο τον Μπουτς, η μοίρα του αποδείχθηκε αξιολύπητη. Δικοί μας γκεμπελίσκοι προσπαθούν να μην τον θυμούνται, καθώς δεν επιθυμούν να πουν ότι τον Μπουτς τον σκότωσαν το 1944 οι ίδιοι οι Γερμανοί, με την υποψία ότι θα αποκαλύψει τη βρώμικη δουλειά τους για τους ενταφιασμένους στο Κατίν»!...

Και σημειώνει ακόμη: «Το Συνταγματικό Δικαστήριο, στην απόφασή του της 30ής Νοέμβρη 1992, δεν άρθρωσε λέξη για την τραγωδία του Κατίν. Αναγνώρισε έμμεσα την ισχύ των συμπερασμάτων της επιτροπής του ακαδημαϊκού Ν. Ν. Μπουρντένκο για το ότι περισσότεροι από 135.000 άνθρωποι εξολοθρεύτηκαν από τους Γερμανούς στο κατεχόμενο τμήμα του Σμολένσκ, πολλοί ήταν Πολωνοί αξιωματικοί, που βρισκόντουσαν σε 3 στρατόπεδα στην περιοχή του Κατίν και χρησιμοποιήθηκαν την περίοδο της επίθεσης της Γερμανίας κατά της Σοβιετικής Ένωσης σε οδικές εργασίες».

Ποιοι έχουν συμφέρον από την αλήθεια και ποιοι από το ψέμα είναι φανερό. Αλλά το ψέμα έχει κοντά ποδάρια και δεν μπορεί να πάει μακριά. Ο στόχος των σύγχρονων Γκέμπελς, του αμερικανο-ευρωενωσιακού ιμπεριαλισμού, να παραχαράξουν το ιστορικό παρελθόν, για να σώσουν το μέλλον τους, δε θα περάσει.

- Αναδημοσιεύεται από την έκδοση της «Σύγχρονης Εποχής» «60 χρόνια από τη Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών - Επος και διδάγματα»

Προβληματισμοί και ορισμένα συμπεράσματα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Μπορούμε, άραγε, να προσεγγίσουμε το θέμα Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, δίχως να δούμε βασικές πλευρές που τον συσχετίζουν με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο; Και μπορούμε να αγνοήσουμε διδάγματα που απορρέουν από τον Α' και από το Β', σαν αυτά να χάθηκαν στο παρελθόν και να μην αφορούν στο σήμερα;

Δεν παραγνωρίζουμε τη διαφορετικότητα των συνθηκών.

Από τις στάχτες του Α' ξεπήδησε η μεγάλη Οχτωβριανή Σοσιαλιστική επανάσταση. Στον Β', ήταν η Σοβιετική Ένωση που επέδρασε καθοριστικά στη συντριβή του φασιστικού ιμπεριαλισμού, ενώ 7 ακόμη χώρες μετά αποσπάστηκαν από το ιμπεριαλιστικό σύστημα (Αλβανία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Τσεχοσλοβακία, Ουγγαρία, ΛΔ της Γερμανίας). Σήμερα ζούμε στις συνθήκες της αντεπανάστασης.

Με μια επίπεδη ματιά, λοιπόν, δημιουργείται η εντύπωση πως έχουμε μπροστά μας τελείως διαφορετικές και ασύνδετες μεταξύ τους φάσεις του 20ού αιώνα.

Πιστεύουμε ότι ισχύει το αντίθετο.

Η διαφορετικότητα των συνθηκών δεν καταργεί το κοινό ιστορικό έδαφος, στο οποίο ξετυλίχθηκαν τα παραπάνω γεγονότα, το κοινό έδαφος πάνω στο οποίο και σήμερα ξετυλιγόνται άλλα, μικρότερης έκτασης, ίδιου όμως χαρακτήρα. Αυτό το έδαφος είναι το καπιταλιστικό σύστημα στο ανώτατο στάδιο του, τον ιμπεριαλισμό, που αυξάνει συνεχώς την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και την καταπίεση των λαϊκών στρωμάτων και δυναμώνει το χτύπημα των δικαιωμάτων τους, ως ανάγκη της λειτουργίας του κεφαλαίου να αναπαράγεται και να ανταγωνίζεται.

Από αυτήν τη σκοπιά, αν ξετυλίξουμε το κουβάρι, βρίσκεται ο ενοποιητικός ιστός ανάμεσα στον Α' και στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ανάμεσα στους δυο τους και στους πολέμους κατά του Ιράκ, του Αφγανιστάν, της Γιουγκοσλαβίας, του σχεδίου για τον «εκδημοκρατισμό της Μέσης Ανατολής», κατά της Κούβας, με πρόσχημα την «τρομοκρατία».

Σε αυτό το πλαίσιο, κινείται ο προβληματισμός μας, έχοντας ως αφετηρία ότι ο φασισμός είναι γέννημα του καπιταλισμού. Αποτελεί πολιτική μορφή διαχείρισης του συστήματος, με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, όπως η αναστολή της λειτουργίας αστικών θεσμών, η ανοιχτή οργάνωση της βίας, η βουζική ενσωμάτωση λαϊκών στρωμάτων στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Ο φασισμός είναι ιμπεριαλισμός. Οικονομική βάση του αποτελεί το μονοπώλιο. Το κεφάλαιο που είναι συγκροτημένο σε μετοχικές εταιρείες ενταγμένες σε γιγάντιους ομίλους, και που έχει ζωτική ανάγκη να κυνήγι του πρόσθετου κέρδους και την εκμετάλλευση ξένων αγορών. Για το σκοπό αυτό προκαλεί και πολέμους με στρατιωτικά μέσα, που είναι η άλλη όψη της ιμπεριαλιστικής «ειρήνης».

Τα γερμανικά μονοπώλια έφεραν τον Χίτλερ στην εξουσία, μαζί με τα αμερικανικά, αγγλικά, γαλλικά. Τα μονοπώλια και τον Μουσολίνι.

Και βεβαίως τα κόμματά τους, συντηρητικά και σοσιαλδημοκρατικά, καθώς και η Καθολική εκκλησία, που έβλεπαν στον εθνικοσοσιαλισμό τη δύναμη κρούσης κατά του επαναστατικού κινήματος. Και εννοείται ότι ασπάζονταν ανεπιφύλακτα τα κηρύγματα του εθνικοσοσιαλισμού για «κοινωνική συνείδηση», «κοινά συμφέροντα εργατών - εργοδοτών», «κοινωνική ειρήνη».

Πρέπει ιδιαίτερα να τονιστεί ο ρόλος της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας στη σφαγή της σοσιαλιστικής επανάστασης στη Γερμανία (1918 - 1919), γιατί τότε μπήκε το σπέρμα του χιτλερισμού, καθώς και η συνολική αντιμετώπιση του χιτλερικού κόμματος (έφτασε να ζητά και κυβερνητική συνεργασία μαζί του), όπως και ο ρόλος της αυστριακής σοσιαλδημοκρατίας, που συναινούσε και στη διάλυση της Βουλής από τον Ντόλφους. Η σοσιαλδημοκρατία είχε σημαία της: «Κύριος εχθρός είναι ο μπολσεβικισμός».

Ωστόσο, ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός, σε συνδυασμό με το νόμο της ανισόμετρης οικονομικής ανάπτυξης -που φέρνει και την ανισόμετρη πολιτική και στρατιωτική δύναμη- οδήγησε στην εκ νέου αναβάθμιση της Γερμανίας και της Ιαπωνίας στο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Η ισχυροποίησή τους έδωσε τη δυνατότητα να επιτύχουν την ανατροπή των σε βάρος τους αποτελεσμάτων του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

Για τους παραπάνω λόγους υποστηρίζουμε ότι ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος βγήκε από την κοιλιά του καπιταλισμού. Τον γέννησε η μεγάλη κρίση του μεσοπολέμου (1929 - 1933), κρίση οικονομική αλλά και πολιτική. Η σημαντική λαϊκή βάση, που απέκτησε ο εθνικοσοσιαλισμός, ήταν αποτέλεσμα της αγανάκτησης των μαζών από την αντιλαϊκή πολιτική της

φιλελεύθερης διαχείρισης. Η αγανάκτηση πήρε αντιδραστική έκφραση, οι ελπίδες για επίλυση των λαϊκών προβλημάτων, της φτώχειας, της ανεργίας, της απόλυτης εξαθλίωσης, συνδέθηκαν με τις σοβινιστικές επιδιώξεις της «μεγάλης Γερμανίας» και τη ρατσιστική αλαζονεία, αποδεικνύοντας με δραματικό τρόπο ότι η κρίση δε συνεπάγεται πάντα και οπωσδήποτε θετικές εξελίξεις.

Οι ίδιες αντιθέσεις προκάλεσαν και τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στηριγμένο σε αυτές, το ΚΚ των Μπολσεβίκων, χάραξε τη γραμμή της πάλης κατά του πολέμου, χλεύασε την ιμπεριαλιστική ρητορεία περί «υπεράσπισης της πατρίδας», αποδεικνύοντας ότι πατρίδα των καπιταλιστών είναι τα κέρδη και οι σφαίρες επιρροής, και οργάνωσε την επαναστατική πάλη. Δηλαδή, η αιτία του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, αποδεικνύεται και με αυτό τον τρόπο. Δίχως τη συγκεκριμένη ανάλυση, που έκαναν οι Μπολσεβίκοι, η Οχτωβριανή επανάσταση δε θα είχε υπάρξει.

Οι αντιθέσεις στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εκδηλώθηκαν τόσο άγρια, που και οι δύο κύριες ευρωπαϊκές πλευρές (Βρετανία - Γερμανία), ενώ στόχευαν τη σοβιετική εξουσία, έφτασαν να συνάψουν συμμαχία με τη Σοβιετική Ένωση!

Ετσι, το Σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ, που έχει δεχτεί τη μανία αστών και ομορτουμιστών, καθώς και η «αντιχιτλερική συμμαχία», είναι δύο σηματοδότες των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, βεβαίως και της διαπάλης που διεξαγόταν ανάμεσα στον καπιταλισμό και στο σοσιαλισμό.

Ωστόσο, θα αποτελούσε λάθος, κατά τη γνώμη μας, αν εντοπίσουμε τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις μόνο στις διακρατικές σχέσεις. Το ίδιο και αν ο διαχωρισμός των αστικών δυνάμεων, σε «δημοκρατικές» και σε φασιστικές, γινόταν με έναν απόλυτο τρόπο.

Οι ενδοαστικές αντιθέσεις διαπέρασαν το εσωτερικό των χωρών. Η αστική τάξη της Ευρώπης χωρίστηκε σε «γερμανόφιλη» και σε «αγγλόφιλη», λόγω οικονομικών συμφερόντων, καθώς και γιατί η κάθε πλευρά θεώρησε ότι το εγγλέζικο ή το γερμανικό κράτος (ανάλογα ποιο επέλεξε) ήταν πιο ικανό να προστατέψει τα συνολικά και μακροπρόθεσμα αστικά συμφέροντα. Η κυβέρνηση της Πολωνίας ήταν πρόθυμη να συμμαχήσει με τη Γερμανία. Δεν τα βρήκαν. Και συμάχησε με τους Αγγλογάλλους. Και όταν οι Γερμανοί μπήκαν στην Πολωνία, η κυβέρνησή της έφυγε και πήγε στο Λονδίνο. Η γαλλική κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου υπονόμωσε τον αγώνα του ισπανικού λαού, γεγονός που βοήθησε τον Φράνκο να νικήσει. Η σουηδική σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση μετέτρεψε τη Σουηδία σε βάση της Γερμανίας μέχρι το 1943. Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση Μεταξά, αν και «γερμανόφιλη», συμπορεύτηκε με τους Εγγλέζους, ενώ, πριν από την 4η Αυγούστου, οπότε κατάργησε το αστικό Κοινοβούλιο, πήρε ψήφο εμπιστοσύνης απ' όλα τα αστικά κόμματα.

Τα Τάγματα Ασφαλείας συγκροτήθηκαν από την κυβέρνηση Ι. Ράλλη και τους Γερμανούς, αλλά είχαν την υπόγεια υποστήριξη των Εγγλέζων, αν δεν ήταν εκείνοι οι πρώτοι εμπνευστές τους. Είχαν και την καθοδήγηση πρωτοκλασάτων του «Βενιζελισμού». Και στη δίκη των δοσιλόγων ο Θεμ. Σοφούλης ήταν ένας από τους αστούς πολιτικούς που πήγαν μάρτυρες υπεράσπισης.

Προκύπτει έτσι πως ο χαρακτηρισμός της «εθνοπροδοσίας» ανταποκρίνεται στην επιφάνεια των πραγμάτων, όχι στο ταξικό τους βάθος. Η αστική τάξη δεν είναι δυνατό να υποστηρίξει τον πατριωτισμό που εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων και αποτελεί την υλοποίηση της διεθνιστικής πολιτικής σε κάθε χώρα.

Το ίδιο και η κοινοβουλευτική αστική τάξη. Δεν ήταν δυνατό να βάλει σε δεύτερη μοίρα το ταξικό συμφέρον, στο όνομα της «αντιχιτλερικής» δράσης. Ο Τσόρτσιλ πήρε στρατό από την Ιταλία, αποδυναμώνοντας την εκδίωξη των Γερμανών, και τον έφερε στην Αθήνα το Δεκέμβρη του '44, γιατί, όπως είπε, «στην Αθήνα κρίνεται η εξουσία».

Η αστική τάξη υπεράσπισε αταλάντευτα το ταξικό της συμφέρον. Αυτός είναι ένας λόγος, που εξηγεί, γιατί οι δυνάμεις, οι οποίες ηγήθηκαν στα περισσότερα αντιστασιακά κινήματα, ήταν τα ΚΚ και όχι τα αστικά, παρότι το εθνικοαπελευθερωτικό πλαίσιο της πάλης δεν απειλούσε από μόνο του την αστική κυριαρχία.

Στη διάρκεια του πολέμου, η σύγκρουση «φασιστικού Αξονα» και «αντιφασιστικής συμμαχίας» συνυπήρχε με τη σύγκρουση σοσιαλισμού - καπιταλισμού. Το ίδιο ορατό ήταν και η αντίθεση στις άλλες χώρες, ανάμεσα στα αστικά και στα εργατικά - λαϊκά συμφέροντα. Στην Ελλάδα, η σύγκρουση ΕΛΑΣ - ΕΔΕΣ, η σύγκρουση ΕΛΑΣ - Ταγμάτων Ασφαλείας και Χιτών, εξέφραζε την παραπάνω αντίθεση. Το ίδιο και οι φανερές ή καλυμμένες μηχανορραφίες Εγγλέζων και εγχώριων αστών κατά του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ πριν από τις Συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας (1944), στη διάρκειά τους και μετά από αυτές.

Αποτελεί, κατά τη γνώμη μας, πολύ βασικό στοιχείο της ταξικής πάλης, το λαϊκό κίνημα να παρακολουθεί και να παίρνει υπόψη του τους ελιγμούς του αντιπάλου. Το 1944 οι Βρετανοί άφησαν στην άκρη το βασιλιά της Ελλάδας, δηλαδή συμφώνησαν με το ΕΑΜ ότι ο λαός θα αποφασίσει για το μέλλον της Μοναρχίας, απορρίπτοντας τις αντιδράσεις του Γεωργίου του Β' και φιλοβασιλικών πολιτικών, που ζητούσαν την άμεση επάνοδό του, μόλις η Ελλάδα απελευθερωνόταν.

Και το έκαναν αυτό, γιατί στη συγκεκριμένη στιγμή δεν κρινόταν το μέλλον της Μοναρχίας, που οι Βρετανοί ασφαλώς στήριζαν, ενώ το ΚΚΕ και το ΕΑΜ έθεταν ως όρο, για να υπογράψουν τις Συμφωνίες, την παραπομπή του πολιτειακού στο μέλλον. Κρινόταν το θέμα της εξουσίας, η προσπάθειά τους να εγκλωβίσουν το ΚΚΕ και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση της «εθνικής συνεργασίας». Ετσι, ο βασιλιάς μπορούσε να περιμένει.

Στις «Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για τα 60χρονα από την Αντιφασιστική Νίκη» η αρνητική εμπειρία του ΚΚΕ συνδέεται με το ότι το Κόμμα μας δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί επαρκώς στον αυτοτελή ρόλο του. Ταυτόχρονα, η ΚΕ αναδεικνύει το πασιδηλο: Τον καθοδηγητικό ρόλο του ΚΚΕ και του ΕΑΜ, τη θυσία χιλιάδων μελών του, ΕΑΜιτών και ΕΠΟΝιτών. Τον ηρωισμό, που ανέδειξε πρότυπα ανιδιοτέλειας και συλλογικής στάσης ζωής.

Σήμερα είμαστε περισσότερο ώριμοι να βαθύνουμε σε προβλήματα της στρατηγικής του Κομμουνιστικού Κινήματος και του ΚΚΕ. Εχουν συντελέσει για τούτο διεθνείς και εσωτερικές αρνητικές εμπειρίες. Είναι και τα σημερινά καθήκοντα του Κόμματός μας, που το επιβάλλουν **(σ.σ. Το ΚΚΕ ήδη έχει επεξεργαστεί τη στρατηγική του, με τη μελέτη της Ιστορίας του «Δοκίμιο Ιστορίας τόμος Β' 1949-1968», με την Απόφαση του 18ου Συνεδρίου του Κόμματος για τις αιτίες της ανατροπής του σοσιαλισμού στην ΕΣΔΔ και στη συνέχεια με το Πρόγραμμα του ΚΚΕ που επεξεργάστηκε και ψήφισε ομόφωνα το 19ο Συνέδριο).**

Η αυτοτέλεια του ΚΚ δεν αποτελεί αφηρημένη έννοια. Δεν είναι δεδομένη. Τη συνθέτουν η αταλάντευτη προσήλωση στο στρατηγικό στόχο και η χάραξη τακτικής που διαποτίζεται από αυτόν.

Αρα, η πολιτική των συμμαχιών πρέπει να μην ακυρώνει την προώθηση της στρατηγικής. Που σημαίνει αταλάντευτο μέτωπο κατά του οπορτουνισμού, που τον γεννά ο ιμπεριαλισμός. Σημαίνει μέτωπο κατά της σοσιαλδημοκρατίας, και όχι καλλιέργεια αυταπατών στο λαό μέσα από το διαχωρισμό της σε «δεξιά» και σε «αριστερή». Άλλο πράγμα η επιδίωξη της ενιαίας δράσης των εργατών στο κοινωνικό επίπεδο, στη βάση των εργατικών δικαιωμάτων, άλλο η επιδίωξη πολιτικής συμμαχίας, ως δήθεν εργαλείου απεγκλωβισμού από αυταπάτες. Αποδείχτηκε ότι αυτή η άποψη είναι αβάσιμη και επικίνδυνη για την αυτοτελή δράση του ΚΚ.

Μακριά από τη λαθολογία και το μηδενισμό, τα λάθη μπορούν να εξηγηθούν με το ότι: Ως Κόμμα δε συνδυάσαμε σωστά την επίλυση της βασικής αντίθεσης της κοινωνίας με τις εθνικοαπελευθερωτικές επιδιώξεις. Η στρατηγική του ΚΚΕ διαποτιζόταν από την πολιτική της «εθνικής ενότητας», ενώ η αστική τάξη και τα κόμματά της, σε συνεργασία με τους Εγγλέζους συμμάχους της, είχαν έξω τα μαχαίρια (ας θυμηθούμε και το κίνημα της Μέσης Ανατολής) και με ελιγμούς εγκλώβιζαν στη δική τους επιδίωξη το λαϊκό κίνημα.

Από πολλές πλευρές τίθεται ξανά η ανάγκη, να αποκτήσουν οι ευρωπαϊκοί λαοί «αντιφασιστική ιδεολογία».

Αυτή η «πρόσκληση» ταυτίζεται με την οπορτουνιστική στρατηγική του «αντινεοφιλελεύθερου μετώπου», που αποσυνδέει την πολιτική από την οικονομία. Ταυτίζεται με την προσπάθεια διαμόρφωσης ενός δήθεν «καλού καπιταλισμού». Ταυτίζεται με τις επικίνδυνες θέσεις για επιλογή του «καλού ιμπεριαλισμού», δηλαδή της ΕΕ, και απόρριψη του «κακού», των ΗΠΑ, τις οποίες δε λένε ούτε ιμπεριαλιστικές. Τις ονομάζουν «αυτοκρατορία», όρος που συσκοτίζει τον ταξικό χαρακτήρα τους.

Η «αντινεοφιλελεύθερη» στρατηγική βάλλει ευθέως κατά της αντιιμπεριαλιστικής γραμμής συσπείρωσης, κατά της συμμαχίας για ριζικές αλλαγές στο επίπεδο της εξουσίας.

Εκείνη που χρειάζεται η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα είναι η κομμουνιστική ιδεολογία. Η μόνη που μπορεί να αντιμετωπίσει ριζικά τον ιμπεριαλισμό κάθε μορφής, αφού τον πόλεμο τον γεννά η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Αρα, μόνο η εξάλειψή της, με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, θα εξαλείψει και τους πολέμους.

- Αναδημοσιεύεται από την έκδοση της «Σύγχρονης Εποχής» «60 χρόνια από τη Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών - Επος και διδάγματα».